



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 78/2023
21.07.2023. године
Београд

Врховни суд, судија Јелена Ивановић, у предмету предлагача АА из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 109/23 од 10.05.2023. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 21.07.2023. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 109/23 од 10.05.2023. године.

Образложење

Предлагач је дана 02.06.2023. године поднео жалбу Врховном суду, преко Управног суда (примљену у Врховном суду 06.06.2023. године) против решења Управног суда Р4 у 109/23 од 10.05.2023. године којим је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 12842/20, као неоснован. У жалби предлагач наводи да се побијано решење заснива на образложењу да је суд предузимао све радње, али да није било благовременог поступања како на страни тужене Адвокатске коморе Србије тако и на страни тужиле која је иначе подносилац жалбе, те да је у току 2022. године рад суда био отежан, јер је суд одлучивао у предметима заштите изборног права поводом одржаног референдума. Међутим, подносила жалбе сматра да је приговор основан због тога што је од подношења тужбе до подношења приговора протекло више од четири године и да није спорно да је суд од тужене тражио достављање списа три пута, али да је то учинио тек након протеча више од две године односно након што је поднет приговор, а да је тужилца тек из образложења побијаног решења сазнала да је постојао поднесак о уређењу тужбе, јер га није примила. Такође се не могу прихватити разлози побијаног решења о отежаном раду суда па је предложила да председник Врховног суда жалбу уважи, преиначи побијано решење тако што ће да утврди да је повређено право тужилце на суђење у разумном року.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Из списка предмета Управног суда У 12842/20 произлази да је предлагач поднела тужбу Управном суду дана 05.03.2019. године против тужене Адвокатске коморе Србије ради поништаја решења број 553-1/2018 од 08.09.2018. године са захтевом за одлагање извршења наведеног решења који је предмет заведен под бројем У 3482/19. Захтевом тужбе тражен је поништај решења Управног одбора Адвокатске коморе Србије број 553-1/2018 од 08.09.2018. године којим се поништава упис у Именик адвоката АА, адвоката из ... и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање, а уз тужбу је достављено решење број 553-1/2018 од 08.09.2018. године којим је одбијена жалба предлагача на решење Управног одбора Адвокатске коморе Пожаревац број 301-493/18 од 31.05.2018. године и потврђено у целости решење о привременој забрани бављења адвокатуром предлагачу. Такође је достављено и решење Управног одбора Адвокатске коморе Пожаревац број 300-493/2018 од 31.05.2018. године којим се поништава решење и одлука Управног одбора Адвокатске коморе Пожаревац број 330-493/17 од 07. јула 2017. године о упису предлагача у Именик адвоката и одређен адвокат који преузима предмете адвокатске канцеларије. Решењем Управног суда 1 У 3482/18 од 21.11.2019. године одбачена је поднета тужба предлагача, али је по приговору предлагача решењем Управног суда Ув 49/20 од 16.06.2020. године поништено решење о одбачају тужбе од 21.11.2019. године и предмет заведен под новим пословним бројем У 12842/20 дана 04.08.2020. године. Управни суд је налогом од 15.10.2020. године доставио тужбу на одговор туженом органу са захтевом за списе и у неколико наврата тражио допуну списка од туженог органа, а 04.05.2023. године судија известилац у предмету У 12842/20 је дала налог за уређење тужбе с обзиром да је тужиља тужбом оспорила решење број 553-1/2018 од 08.09.2018. године и означила да се решење односи на поништај уписа у Именик адвоката, а да је доставила решење број 553-1/2018 од 08.09.2018. године којим се одбија жалба на решење број 301-493/2018 од 31.05.2018. године којим је одређена привремена забрана бављења адвокатуром предлагачу АА до правноснажног окончања поступка за поништај уписа и именован привремени заменик адвокатске канцеларије.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету У 12842/20 са образложењем да је суд активно поступао у наведеном предмету, да је издао налог да се наложи тужиљи уређење тужбе тако што ће правилно означити број и датум доношења решења и доставити ожалбено решење, да је овај налог издат 04.05.2023. године, јер се по поднетој тужби без уређења није могло

поступати па је подношењем неуредне тужбе тужиља допринела трајању управног спора. Налагањем туженом у неколико наврата допуне списка, Управни суд је активно поступао ради стварања процесних услова за одлучивање па се трајање поступка у тој фази не може сматрати повредом права на суђење у разумном року с обзиром да у време подношења односно одлучивања о приговору нису испуњени процесни услови за доношење одлуке који се не могу приписати у искључиву одговорност суда. Такође је Управни суд имао отежан и редукован рад због пружања заштите изборног права поводом одржаног републичког референдума ради потврђивања акта о промени Устава и одржаних избора за народне посланике, председника Републике, затим одборнике скупштина градова и скупштина општина у Републици Србији одржаних 03.04.2022. године.

По налажењу Врховног суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка имајући у виду све околности које су наведене у ожалбеном решењу, а које су објективно утицале на дужину трајања поступка пред судом. Тужба јесте поднета 05.03.2019. године, али дужина трајања поступка до доношења одлуке по приговору на решење Управног суда 1 У 3482/18 од 21.11.2019. године не може се приписати у кривицу Управног суда, јер је у првој половини 2020. године било проглашено ванредно стање услед проглашене епидемије Covid-19 и истовремено трајали су избори за посланике Скупштине Републике Србије, Скупштине Аутономне покрајине Војводине и одборнике скупштина јединица локалне самоуправе у Републици Србији. Такође подношењем неуредне тужбе предлагач је допринела дугом трајању поступка, па то да ли је тужиља примила или не налог за уређење од 04.05.2023. године, није било од утицаја на доношење одлука по приговору за убрзавање поступка као ни по жалби на решење по приговору с обзиром на то да се тужиља не може сматрати неуком странком и да је тужбу писао адвокат па се подношење неуредне тужбе мора сматрати њеним доприносом дужини трајања поступка. Управни суд је утврдио све околности и оценио критеријуме који могу да буду од утицаја на повреду права на суђење у разумном року и дао јасне и образложене разлоге због чега и Врховни суд налази да се наводима жалбе не доводи у сумњу правилност побијаног решења.

Због свега изложеног, Врховни суд је применом одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одбио жалбу предлагача.

Судија
Јелена Ивановић,с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић